

Badiha

Hol volt, hol nem volt, élt egyszer egy gyönyörű kislány, akit Hamdának hívtak. Kettesben éldegélt apjával, a halással. Hamdának sem anyukája, sem testvérei nem voltak, így ő volt apja egyetlen segítsége. Szegény volt ez a család, mint a templom egere! Gyakran ennivalójuk sem akadt. A tenger bizony nem mindig bánik bőkezűen a belőle élőkkel...

Egy nap, ahogy kimerülten, zsákmány nélkül bandukoltak hazafelé, derengő fényt láttak a part túloldalán. Hamda, apja kérésére elindult, hogy megkeresse a lámpás gazdáját. Ahogy közeledett a fény felé, női alakot látott kirajzolódni a homályban. Az asszony egy kis házikó előtt ült, és egy csúnyácska, Hamdával egyidős kislány haját fésülgette.

- Jó estét kívánok! – köszönt Hamda, illedelmesen.
- Üdvözöllek szép kislány! Mi járatban errefelé, ilyen kései órán? – kérdezte az asszony.
- Apám küldött, hogy kiderítsem van-e egy kis maradék vacsorájuk és friss vizük, amivel segíthetnének rajtunk. Szegények vagyunk, mint a templom egere.

Az asszony szó nélkül bement a házba, és egy étellel és vízzel megpakolt kosárral tért vissza. Ahogy a kosarat átnyújtotta Hamdának, gyengéden megsimította a kislány ruháját, haját, majd így szólt:

- Miért nem kéred meg édesanyádat, hogy fésüljön meg?

Miután Hamda elmesélte, hogy anyja már rég nem él, az asszony fésűt vett elő a zsebéből, és nekiállt kibogozni a lány rakoncátlan fürtjeit. Hamda a boldogságtól szökdelve, a roskadásig megrakott kosárral a kezében tért vissza apjához, aki talán még sosem látta ennél jókedvűbbnek lányát.

A kislány ezután rendszeres látogató lett a házikónál. Ha szegényes volt az aznapi fogás, vacsoráért ment az asszonyhoz, aki minden alkalommal szépen megfésülte a haját. Egy napon, az asszony azt súgta Hamda fülébe:

- Győzd meg apádat, hogy vegyen feleségül engem! Így nem csak egy anyával, hanem egy testvérrel is gazdagabb lennél!

A kislánynak nagyon tetszett az ötlet, így felháborodott apja nemleges válaszában. Az öreg attól félt, hogy az asszony nem viselné elég jól gondját a lányának, és titkon még mindig szerelmes volt egykori feleségébe.

- Nem a pénz miatt tette az asszony az ajánlatot, hiszen tudja jól, hogy milyen szegények vagyunk. Anyám helyébe sem léphet soha, hiszen bármennyire is szeretnénk, őt már sosem kaphatjuk vissza. Egy kegyetlen mostoha pedig nem törődne velem, nem etetne, és nem szépítgetne nap, mint nap.

- érvelt Hamda, de apja hajthatatlan volt.

Telt, múlt az idő, és az asszony minden fésülés alkalmával Hamda fülébe súgta kívánságát, ő pedig rendíthetetlenül kérlelte apját, hogy teljesítse azt. Hosszú idő elteltével az öreg végül beadta a derekát, és feleségül vette az asszonyt, aki csúnyácska lányával együtt átköltözött a part túloldalára. A házasságkötés után egy szempillantás alatt a feje tetejére állt minden! Mostohája kegyetlen lett, és az összes házimunkát Hamdára bízta, még a fésülgetések is elmaradtak. A kislány szenvedett.

Egy hosszú nap végén, amikor Hamda három hallal a hálójában tartott hazafelé, furcsa hangot hallott:

- Eressz szabadon és boldoggá teszek! Eressz szabadon és boldoggá teszek!

Mivel senkit sem látott a környéken, azt gondolta, talán csak a kimerültségtől képzelődött. A rejtélyes hang azonban újra megszólalt:

- Itt vagyok a kezében! A nevem Badiha.

Hamda ijedtében majdnem kiejtette a kezéből a halászhálót, ám Badiha, az aranyhal ekkor újra megszólalt:

- Én nem mindennapi hal vagyok! Eressz szabadon, és meglátod, hogy igazat beszélek!

Hamda eleget tett a hal kérésének, és visszaengedte a tengerbe. A maradék két hallal hazatért mostohaanyjához, aki azon nyomban megparancsolta neki, hogy készítsen vacsorát a zsákmányból.

Mikor Hamda apja, a fárasztó nap után hazatérve leült a vacsorához, azt kérdezte:

- Hol az aranyhal?
- Miféle aranyhal? – értetlenkedett a felesége.
- Hát az, amelyiket ezzel a kettővel együtt fogtam ma!

Hamda mostohája büntetésként, amiért elhagyta a harmadik halat, vacsora nélkül küldte dolgára Hamdát.

A kislány elkeseredetten és éhesen futásnak eredt, meg sem állt a tengerpartig, ahol torkaszakadtából kiabálni kezdett:

- Badiha! Badiha! Badiha!

A hal egyszer csak megjelent a víz felszínén, és így szólt:

- Mit kívánsz tőlem, Hamda?
- Megbüntettek, amiért segítettem neked! Nem kaptam vacsorát! - panaszkodott sírva a kislány.
- Ne sírj, Hamda! Inkább csukd be a szemed egy pillanatra – vigasztalta Badiha.

Amikor Hamda kinyitotta a szemét, egy óriási ünnepség közepén találta magát! Amerre csak nézett, finomságokat látott maga körül.

Amikor már úgy érezte, kipukkad, ha egy falattal is többet eszik, megköszönte Badihának a segítségét, és becsomagolta a maradékot, hogy hazavigye családjának. Apja, mostohaanyja és húga is boldogan lakmározta az ajándékból, de Hamdának egy falatot sem adtak belőle, hiszen büntetésben volt.

Teltek, múltak az évek, de Hamda sorsa később sem lett jobb: mostohája rendszeresen vacsoramegvonással büntette, ő pedig ilyenkor Badihához ment segítséget kérni. A lakomáról megmaradt ételt hazavitte és a bejárat előtt hagyta családjának, akik anélkül tömték tele hasukat, hogy tudták volna, az egészet neki köszönhetik.

Egy napon aztán minden megváltozott! A faluban futótűzként terjedt el a hír, hogy a szultán óriási bált rendez azért, hogy legidősebb fiának menyasszonyt találjon. A gonosz mostoha fejébe vette, hogy szerencsét próbál, hátha lánya lesz a kiválasztott. Mindketten felvették legpompásabb ruhájukat, és a falu összes lakójával együtt elindultak a bálba. Hamda volt az egyetlen hajadon, aki nem mehetett, neki ezúttal is a ház körüli teendőket kellett ellátnia.

A lány ismét barátjához fordult segítségért, és Badiha ezúttal sem hagyta cserben. Alig hitt a szemének, amikor meglátta magát, gyönyörű báli ruhában és arany topánban, csodálatos hajkoronával, kezén a legszebb hennafestéssel, amit valaha látott!

Hamda öröme egy pillanat alatt elillant, amikor eszébe jutott mennyi házimunka vár rá, mostohaanyja ezúttal még a magok kiválogatását is rábízta a szokásos teendők mellett!

- Ne aggódj, menj csak haza a bál előtt, és végezd el a házimunkát – mondta Badiha.

Hamda sietve elindult a bálba, ahol minden résztvevő lélegzete elállt, mikor a mesés lány betoppant. A szultán fia egy szempillantás alatt beleszeretett, de még mostohaanyja és mostohatestvére sem jutottak szóhoz: sosem láttak még nála szebb lányt!

Hamda, Badiha tanácsát követve a bál vége előtt hazasietett, még azt sem vette észre, hogy út közben a palota előtti patakba ejtette fél pár arany cipellőjét. Otthon óriási meglepetés fogadta! Kismadarakat látott, akik egyesével válogatták szét a rengeteg magot, ami az ő feladata lett volna.

A szultán fia, látva a lány sietős távozását, nyomába eredt, de legnagyobb bánatára nem sikerült utolérnie. Elkeveredetten tért vissza a palotába, ahol különös dologra lett figyelmes: a szultán egyik lova sem volt hajlandó inni a patakból...

Utasította az egyik palotaőrt, hogy merüljön alá a patakban, nyomban derítse ki mi az oka a furcsa jelenségnek. Az őt a víz mélyén megtalálta Hamda elveszett arany cipellőjét. A látványától megrészegülve azt hazudta, semmit sem talált, remélte, hogy megtarthatja magának a kincset.

De a szultán fia nem hitt neki. Ő maga is a patakba ugrott, majd miután kihalászta a topánkát, rögvest apjához ment, hogy bejelentse: senki mást nem hajlandó feleségül venni, csak azt, akinek tökéletesen illik a lábára az apró arany cipellő.

A szultán parancsára a palota összes óre megkezdte a rejtélyes lány utáni kutatást. Házról házra jártak, hogy rátaláljanak a herceg szíve választottjára, de nem jártak sikerrel. Már csak egy ház maradt a faluban: az öreg halász háza. De Hamda gonosz mostohaanyja elbújtatta Hamdát a kemencében és azt hazudta, csak egy lánya van. Az ő csúnya lányának a lábára azonban nem illett a cipellő.

Az örök elkeseredetten fordultak ki az ajtón, amikor hirtelen egy furcsa hangot hallottak a faliórából:

„Kukurikúú, a csúnya és rossz csak amit láttok, a szép lányt a kemencében találjátok!”

Az örök kiségették Hamdát a rejtekhelyről, lábára próbálták a topánkát, ami tökéletesen illett az ő kecses, pici lábára.

A lakodalom előkészületeit rögvest meg is kezdték, lázban égett az egész falu. A szultán legnagyobb meglepetésére Hamda mostohaanyja csak egy zsák hagymát és sós halat kért a lányért cserébe, kívánságát azonnal teljesítette is.

A mostoha aztán ráparancsolt Hamdára, hogy minden nap ennie kell a hagymából és a halból, egészen az esküvője napjáig.

Hamdának nagy fájdalmai lettek, és végső elkeseredésében barátjához, Badiházhoz fordult egy utolsó kéréssel, aki el is mulasztotta a lány fájdalmát, és azt tanácsolta neki, hogy az esküvő után kérje meg újdonsült férjét, tárja szét palástját, ő pedig hánnyon bele. Hamda így is tett, és csodák csodájára, rubin, arany, ezüst, zafír és gyöngy ékszerek potyogtak a szájából!

Amikor a falu lakói tudomást szereztek a gyönyörű hercegkisasszonyról, aki elképesztő gazdagságot hozott a birodalomnak, a szultán kisebbik fia elhatározta, feleségül kéri Hamda mostohatestvérét, hátha ő is ilyen szerencsével jár.

Hamda mostohája a saját lányáért is egy zsák hagymát és sós halat kért, és minden nap azzal tömte lányát, azt gondolva, hogy ez okozta Hamda szerencsését. Az esküvő napján azonban, amikor lánya rosszulre panaszkodott, nyomát sem látták drágaköveknek, csak a sok megevett halat és hagymát látták viszont...

A szultán kisebbik fia megtagadta az esküvőt, a gonosz mostoha és csúnya lánya pedig visszaköltöztek régi házikójukba, ahol azóta is magányosan, szegényen éldegélnek. Hamda és férje pedig boldogságban és gazdagságban, örökké emlékezve Badihára, a csodatévő aranyhalra.